

Wspomnienie o dr. inż. Bronisławie Dziubie

Воспоминание о докт. инж. Брониславе Дзюбе

Ing. Wiesław Dziuba, D.Sc. — Obituary Note

4 lutego 1980 r. zmarł dr inż. Bronisław Dziuba, emerytowany samodzielny pracownik naukowo-badawczy w Instytucie Technologii Drewna w Poznaniu. Urodził się 16 VIII 1901 r. we Lwowie. Szkołę powszechną i gimnazjum ukończył w 1919 r. w Drohobyczu. W latach 1919—1925 studiował leśnictwo na Oddziale Leśnym Politechniki Lwowskiej uzyskując w grudniu 1925 r. tytuł inżyniera leśnika.

Służbę zawodową rozpoczął w styczniu 1926 r. w charakterze leśniczego w Starachowickich Zakładach Górniczych, gdzie zapoznał się z najważniejszymi problemami wzorowo prowadzonego gospodarstwa leśnego, jakimi były wówczas lasy starachowickie. We wrześniu 1927 r. przeszedł do służby w lasach państwowych w Dyrekcji Lasów Państwowych we Lwowie, gdzie od 1927 do 1932 r. zapoznał się z całością administracji leśnej, ze specjalizacją w dziale eksploatacyjno-przemysłowo-handlowym. Przez następnych 6 lat był nadleśniczym w Państwowym Nadleśnictwie Sołotwina Mizuńska, gdzie gospodarzył do 1938 r.

Sześć lat pracy na kierowniczym stanowisku w jednym z najintensywniej zagospodarowanych nadleśnictw puszczy karpackiej umożliwiły Mu zdobycie dużego doświadczenia, nie tylko z zakresu hodowli i ochrony lasu, ale również z zakresu użytkowania lasu i przemysłowego przerobu drewna, łącznie z trudnym zagadnieniem budowy dróg, kolejek leśnych i zabudowy potoków. Otwiera to przed młodym wówczas inżynierem-leśnikiem szerokie horyzonty leśnictwa i drzewnictwa, a zdobyte doświadczenie będzie mógł wykorzystać w swej przyszłej pracy organizacyjnej i naukowej.

Na rok przed wybuchem wojny światowej został przeniesiony na stanowisko kierownika działu eksploatacyjnego w Dyrekcji Lasów Państwowych we Lwowie. Od września 1939 r. aż do zajęcia Lwowa przez okupanta hitlerowskiego w 1941 r. — pracował w „Lwowlespromie”, w dziale tartaczanym. Okres ten dał Mu możliwość zapoznania się z całością tartacznictwa. W czasie okupacji hitlerowskiej pracował jako siła pomocnicza w „Abteilung Forsten” w dziale tartacznictwa, a w końcu w dziale nasiennictwa.

Po wyzwoleniu kraju objął od 1 lutego 1945 r. stanowisko nadleśniczego w Zakopanem, gdzie w końcowym okresie okupacji zatrudniony był jako zastępca leśniczego.

W związku z apelem wzywającym do udziału w zagospodarowaniu Ziemi Odzyskanych, podjął 1 maja 1945 r. pracę w Dyrekcji Lasów Państwowych w Szczecinku na stanowisku Kierownika Biura Użytkowania

i Zbytu. Przepracował tam najtrudniejszy okres organizowania administracji leśnej i przemysłu drzewnego.

W grudniu 1945 r. objął stanowisko Kierownika Oddziału Przemysłowo-Handlowego w Dyrekcji Lasów Państwowych w Poznaniu, na którym to stanowisku pracował do chwili reorganizacji Administracji Lasów Państwowych, tj. do 31 grudnia 1949 r. W tym okresie zostały stworzone trwałe podstawy wielkopolskiego przemysłu tartaczanego, zintegrowanego wówczas z gospodarstwem leśnym. Związki te, do których naprawy dzisiaj dążymy, zostały niestety przez ówczesną reorganizację zburzone.

Po reorganizacji ALP objął stanowisko inspektora technicznego w Centralnym Zarządzie Przemysłu Leśnego, a następnie skierowany został do Ekspozytury Kontroli Ministerstwa Leśnictwa w Poznaniu.

W styczniu 1952 r. przeniesiony został do Okręgu Lasów Państwowych w Poznaniu na stanowisko inżyniera do spraw wynalazczości. W marcu 1953 r. został przeniesiony do utworzonego wówczas Instytutu Technologii Drewna, w którym pracował nieprzerwanie do chwili śmierci, przez okres 27 lat.

Dr inż. B. Dziuba podczas swej ponad półwiekowej pracy w resorcie leśnictwa i przemysłu drzewnego zajmował poważne stanowiska kierownicze jak nadleśniczego, inspektora tartaczanego, kierownika Oddziału Przemysłowo-Handlowego, kierownika kontroli w przemyśle leśnym, inżyniera do spraw wynalazczości i w końcu samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w Instytucie Technologii Drewna, i wniósł duży wkład do rozwoju polskiego leśnictwa i drzewnictwa.

Doświadczenie zdobyte w ciągu wieloletniej pracy w terenie zostało z pełnym pożytkiem wykorzystane w jego pracy naukowo-badawczej, w której wykazywał wielkie zaangażowanie i samodzielność, zarówno w pracach własnych jak i w kierowaniu podległymi Mu pracownikami w Zakładzie Ekonomiki Drzewnictwa, a następnie w Samodzielnej Pracowni Normalizacji.

Mimo zaawansowanego wieku i przeżytych dwóch wojen światowych, stale rozszerzał i pogłębiał zakres wiedzy. W uznaniu dorobku naukowego i posiadanych kwalifikacji został w 1973 r. mianowany samodzielnym pracownikiem naukowo-badawczym, co odpowiada obecnemu stanowisku docenta.

W grudniu 1967 r. uzyskał na Wydziale Technologii Drewna WSR w Poznaniu stopień naukowy doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy pt. „Badanie jakości świerkowego drewna tartaczanego drzewostanów górskich”.

W uznaniu Jego zasług w pracy naukowo-badawczej i w działalności społecznej, m. in. w Polskim Towarzystwie Leśnym i Stowarzyszeniu Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa został odznaczony przez Radę Państwa PRL Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz innymi odznaczeniami.

W 1971 r. przeszedł na zasłużoną emeryturę, nie zerwał jednak kontaktu i nadal pracował — w ograniczonym rozmiarze godzin aż do śmierci — w Instytucie Technologii Drewna w zakresie normalizacji.

Pogrzeb dr. inż. B. Dziuby odbył się w Poznaniu w dniu 9 lutego 1980 r. W imieniu PTL pożegnał Go autor niniejszego wspomnienia,

a młodzi leśnicy z Akademii Rolniczej — hejnałem odegranym na trąbkach myśliwskich.

W pamięci tych wszystkich, którzy znali dr. inż. B. Dziubę zapisał się jako człowiek szlachetny, posiadający dar umiejętnego współżycia z ludźmi i służenia pomocą oraz radą każdemu, kto się do Niego zwrócił. Zawsze skromny, koleżeński i życzliwy dla ludzi — takim Go znaleźliśmy i takim pozostanie w naszej pamięci.

Odszedł od nas zasłużony leśnik-drzewiarz, dobry zwierzchnik i doradca, kolega i przyjaciel oraz długoletni pracownik Lasów Państwowych.

Florian Budniak

Jerzy Grochowski (1899—1980)

Ежи Гроховски (1899—1980)

18 marca 1980 r. zmarł w Warszawie wybitny przedstawiciel nauk leśnych Jerzy Grochowski, emerytowany profesor zwyczajny Wydziału Leśnego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego — Akademii Rolniczej w Warszawie, członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk.

J. Grochowski urodził się 6 listopada 1899 r. w Ostrowach k. Kutna. Po ukończeniu gimnazjum wstąpił w 1918 r. na Wydział Leśny Królewsko-Polskiej Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Po uzyskaniu dyplomu rozpoczął swą 56 lat trwającą drogę naukową w macierzystej uczelni. W 1924 r. został zatrudniony jako starszy asystent w Zakładzie Urządzania lasu, kierowanego przez prof. Władysława Jedlińskiego. W 1930 r. uzyskał stopień doktora nauk leśnych z odznaczeniem na podstawie rozprawy „Nowe metody pomiaru wysokości drzew i drzewostanów”. Habilitował się w 1933 r. jako docent dendrometrii przedstawiając rozprawę „Wykładnik kształtu strzały. Jego rola w dendrometrii i doświadczalnicztwie leśnym”. W 1935 r. został powołany na stanowisko adiunkta. Twórczy dorobek naukowy w zakresie dendrometrii i nauki o przyroście drzew i drzewostanów był podstawą nadania mu w 1937 r. tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego. W tym samym roku objął kierownictwo Zakładu Biometrii Leśnej SGGW, przemianowanego po wojnie na Zakład Dendrometrii.

Lata okupacji hitlerowskiej — okres sprawdzania twardości charakteru i patriotyzmu — poświęcił prof. J. Grochowski przede wszystkim dy-

